

Arrest

**nr. 57 070 van 28 februari 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. SOUDANT, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 11 juli 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 juli 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 september 2010.

1.3. Op 9 november 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 november 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ain al Turc, wilayat Oran. In 2003 zou u uw baccalaureaat afgerond hebben waarna u direct bij de krant Alouasl als journalist stage zou gelopen hebben. Na drie jaar stage zou u bij de krant Echo d'Oran zijn gaan werken en daar nog eens drie jaar stage hebben gelopen. Uiteindelijk zou u in 2009 als 'vastbenoemd' journalist bij de krant El Balagh aan de slag zijn gegaan. U zou er als sportverslaggever hebben gewerkt. De eigenaar van El Balagh, Mr. M.(...) O.(...), zou u gevraagd hebben een artikel te schrijven over een sociaal bewogen onderwerp, namelijk het feit dat hotels in Ain al Turc minderjarige meisjes toelieten zich daar te prostitueren. U zou een artikel geschreven hebben op basis van vier getuigenissen van wijkbewoners. U zou de hoteleigenaars van hotel Saint Germain en hotel Bleu aansprakelijk gesteld hebben voor deze wanpraktijken. De eindredacteur, Mr. H.(...) D.(...), zou uw artikel gelezen hebben alvorens het ter perse ging. In januari 2010 zou uw artikel gepubliceerd zijn. Twee weken later zou u door de portiers van deze hotels zijn lastiggevallen. U zou klacht ingediend hebben bij de politie van Ain al Turc. Er zou een proces-verbaal zijn opgesteld. Rond 10 à 15 februari 2010 zou u nogmaals naar de politie van Ain al Turc zijn gegaan om klacht in te dienen. U zou ook een kopie van uw proces-verbaal opgevraagd hebben maar er werd u meegedeeld dat ze dit niet hadden. U zou zelf tot de conclusie zijn gekomen dat een van de hoteleigenaars de politie had omgekocht. U zou vervolgens rond 10 à 15 februari 2010 bij het centrale commissariaat te Oran klacht zijn gaan indienen. Later zou u via een vriend vernomen hebben dat dit ook nergens toe zal leiden aangezien de commissaris bevriend zou zijn met de eigenaar van het cabaret, gesitueerd in het hotel. Eind februari - begin maart 2010 zou u zich tot de eigenaar van de krant gericht hebben en hem verweten hebben dat u problemen heeft, hij had u immers de opdracht gegeven dit artikel te schrijven. Na het dispuut zou u geen contact meer gehad hebben met hem. Rond 5 mei 2010 zou u ontslag genomen hebben en bij uw grootmoeder in Oran zijn gaan leven. Tijdens uw verblijf daar zou u vernomen hebben dat de medewerkers van de eigenaar van hotel Saint Germain uw familieleden zouden lastigvallen. Uw vader en broer zouden klacht zijn gaan indienen. U zou samen met een smokkelaar uw reis naar België geregeld hebben. Op 10 juli 2010 zou u vanaf Ayoun per boot naar Spanje zijn gereisd. Een wagen zou u verder tot in België hebben gebracht. Op 11 juli 2010 zou u in België zijn aangekomen en op 13 juli 2010 heeft u hier asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dit omwille van onsamenhangende en tegenstrijdige verklaringen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u gedurende uw gehoor op de zetel van het CGVS tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot uw studies alvorens als 'stagiair journalist' van start te gaan. U verklaart eerst dat er in Algerije geen richting journalistiek bestaat en dat u daarom aan de universiteit de richting literatuur hebt gevolgd. U voegt hier nog aan toe dat men vanaf het moment dat men zijn universitaire studies heeft afgerond, men als stagiair in een krant kan beginnen te werken (gehoorverslag CGVS, p. 5). Toen u hieromtrent enkele details (lessenpakket, duur van opleiding) gevraagd werden, wijzigt u plots uw verklaringen en beweert u dat u helemaal geen literatuur aan de universiteit hebt gestudeerd en enkel uw baccalaureaat hebt afgerond. U op deze discrepantie gewezen verklaart dat u verkeerd begrepen bent geweest, een gegeven dat niet kan overtuigen gezien u heel expliciet en genuanceerd was in uw aanvankelijke verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Verder hebt u niet aannemelijk gemaakt als 'stagiair journalist' tewerkgesteld te zijn geweest. Zo verklaart u in 2003 te zijn begonnen bij de krant Alouasl en daarna, in 2006, bij de krant Echo d'Oran gewerkt te hebben, beide keren als stagiair. U dan gevraagd waarom u zo lang stage diende te lopen, stelt dan plots dat u in 2006 bent begonnen. U erop gewezen dat u eerder had gesteld in 2003 te zijn begonnen, stelt dat niet het geval is. U dan logischerwijze gevraagd wat u dan in 2003 hebt gedaan, stelt dan toch uw stage te zijn begonnen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is toch wel merkwaardig dat u hieromtrent niet onmiddellijk coherente verklaringen kunt afleggen. Verder is het opvallend dat u voor de periode 2003 tot 2009, u zou toen als stagiair bij de kranten Alouasl en Echo d'Oran gewerkt hebben, geen enkel begin van bewijs kunt neerleggen. Het feit dat men gedurende de stage geen documenten krijgt is geen afdoende argument (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het betreft hier immers een periode van zes jaar en er kan dan toch van worden uitgegaan dat u toch iets moet kunnen neerleggen (een artikel van uw hand, een loonfiche, ...) om deze bewering te staven.

Verder dient opgemerkt dat het niet kan overtuigen dat u niet de exacte datum van publicatie van dit spraakmakende krantenartikel over prostitutie kunt opgeven, u komt immers niet verder dan te stellen dat dit 'ergens in januari 2010' was (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het is weinig geloofwaardig dat u zich deze datum tot op heden niet zou weten te herinneren louter en alleen omdat u op het moment van het schrijven van dit artikel niet wist dat u hierdoor problemen zou ondervinden en het een artikel was zoals alle anderen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw uitleg biedt geen afdoende verschooning, temeer u zelf aangeeft voorheen enkel artikels over sport te hebben geschreven en hieruit kan worden afgeleid dat de opdracht een dergelijk sociaal bewogen artikel te schrijven toch iets nieuws was in uw journalistieke loopbaan én temeer u dan ook nog eens aangaf dat dit bewuste artikel aan de oorsprong ligt van uw problemen in Algerije.

Op 4 oktober 2010, na uw gehoor, hebt u op het onthaal van het Commissariaat-generaal een kopie van het bewuste krantenartikel, dd. 2 januari 2010, neergelegd. U verklaart zich voor het schrijven van dit artikel te hebben gebaseerd op getuigenissen van vier wijkbewoners die duidelijk te verstaan hadden gegeven het er niet mee eens te zijn dat de hotels minderjarigen toelieten. U geeft expliciet aan in uw artikel naar deze getuigenissen te hebben verwezen (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). Uit de vertaling van het door u neergelegde artikel blijkt echter helemaal niet dat dit artikel gebaseerd is op vier getuigenissen van buurtbewoners zoals u zelf op de zetel van het Commissariaat-generaal beweerde (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 9). Uit de vertaling blijkt ook niet dat u commentaar had op de mensen, afkomstig uit Tizi Ouzou en Chlef, die uw regio komen bezoedelen en dat de godsdienst deze praktijk niet aanvaardt (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze tegenstrijdige verklaringen zijn frappant aangezien u beweert dat uw artikel on gecensureerd door de redacteur werd doorgestuurd ter publicatie (gehoorverslag CGVS, p. 10). Tot slot dient er te worden opgemerkt dat dit krantenartikel slechts een kopie betreft waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden achterhaald.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra (Oran, Algiers) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de informatie blijkt waarover het Commissariaat-generaal beschikt- en waarvan u een kopie zult vinden in het administratieve dossier- is de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard dat de burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in kader van een gewapend intern of internationaal conflict.

De door u neergelegde documenten, namelijk uw rijbewijs en kopie van uw paspoort, hebben enkel betrekking op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat. Uw professionele perskaart, werkattest, ontslagbrief en loonfiches hebben gezien bovenstaande vaststellingen geen enkele meerwaarde. Dergelijke "authentieke" documenten hebben enkel bewijswaarde in het kader van een coherent en geloofwaardig asielrelaas wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De overige krantenartikels die u op 4 oktober 2010 op het Commissariaat-generaal hebt neergelegd betreffen enkel kopieën en hebben gezien bovenstaande vaststellingen ook geen enkele meerwaarde aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u journalist was. De fax van een medisch attest van de Algerijnse dokter T.(...) K. draagt niets bij tot uw asielrelaas en is daarenboven moeilijk leesbaar.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), in samenhang met de schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker de stelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zou hij niet aannemelijk hebben gemaakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts onderneemt hij een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid inzake het feit of hij al dan niet literatuur aan de universiteit heeft gestudeerd, volhardt verzoeker in zijn standpunt dat het om een misverstand ging omtrent het begrip "literatuur" en bevestigt hij dat hij als stagiair voor een krant is beginnen werken nadat hij zijn diploma baccalaureaat had behaald. Wat betreft zijn werk als stagiair journalist, herhaalt verzoeker dat hij in 2003 met zijn stage is begonnen. Voorts wijst hij erop dat men als

stagiair niet betaald werd door de krant en een stagiair pas officieel als journalist wordt tewerkgesteld nadat hij zich heeft kunnen bewijzen en de krantendirectie heeft kunnen overtuigen van zijn efficiëntie. Aangaande de overweging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het niet kan overtuigen dat hij niet de exacte datum van publicatie kent van het krantenartikel dat aan de basis ligt van zijn vlucht uit Algerije, stelt verzoeker bij zijn standpunt te blijven dat het artikel in kwestie dateert van 1 januari vermits zijn problemen 15 dagen later zijn ontstaan. Hij voegt hieraan toe dat de precieze datum van het opstellen van het artikel hem niettemin niet echt opviel vermits hij bij het schrijven van het artikel niet kon weten dat hij hierdoor problemen zou kennen die van dien aard zouden zijn dat hij gedwongen zou zijn om zijn land te verlaten. Verder meent hij dat zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in strijd zijn met de inhoud van het door hem bijgebrachte artikel. Tot slot voert hij aan dat het voor hem vanuit België onmogelijk is om het origineel van het artikel te bekomen omdat hij na het ontstaan van zijn problemen nooit zal kunnen rekenen op de medewerking van de directie of collega's om uit de archieven een originele versie van het kwestieuze artikel te bekomen en omdat hij aanvankelijk niet kon voorspellen dat een origineel van het artikel ooit voorgelegd zou moeten worden aan de Belgische asielinstanties. Hij meent dat de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag evenwel niet in het gedrang kan worden gebracht door de ontstentenis van een originele versie van het krantenartikel. Indien het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ernstige twijfels had over de authenticiteit van het artikel, kon het ook contact opnemen met de krant om de authenticiteit van het artikel na te gaan of om de bevestiging te bekomen dat hij effectief artikels voor de krant heeft geschreven, aldus nog verzoeker. Hij wijst er verder op dat hem tijdens het gehoor nooit werd gevraagd om bijkomende garantie te geven omtrent de authenticiteit van het voorgelegde artikel.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij gedurende zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn studies alvorens als 'stagiair journalist' van start te gaan, (ii) hij niet aannemelijk heeft gemaakt als 'stagiair journalist' tewerkgesteld te zijn geweest omdat hij hieromtrent geen coherente verklaringen aflegt en hij voor de periode 2003 tot 2009, toen hij als stagiair bij de kranten *Alouasl* en *Echo d'Oran* zou gewerkt hebben, geen enkel begin van bewijs kan neerleggen, (iii) het niet kan overtuigen dat hij niet de exacte datum van publicatie van het spraakmakende krantenartikel over prostitutie kan opgeven, (iv) zijn verklaringen omtrent het artikel niet stroken met de inhoud ervan, zoals wordt toegelicht, en het krantenartikel bovendien slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden achterhaald, (v) uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra (Oran, Algiers) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omdat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard is dat burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict en (vi) zijn rijbewijs en kopie van zijn paspoort enkel betrekking hebben op zijn identiteit, gegeven dat niet ter discussie staat, zijn professionele perskaart, werkattest, ontslagbrief en loonfiches enkel bewijswaarde hebben in het kader van een coherent en geloofwaardig asielaanvraag wat in casu niet zo blijkt te zijn, de overige krantenartikels enkel kopieën betreffen en ook geen enkele meerwaarde hebben aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat hij journalist was en de fax van een medisch attest van de Algerijnse dokter T. K. niets bijdraagt tot zijn asielaanvraag en daarenboven moeilijk leesbaar is.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze

formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het eerste en tweede middel kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 november 2010 (CG nr. 1016246), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1 De Raad stelt vast dat verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift beperkt tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarmee hij de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, niet weerlegt noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen en verzoeker blijft hier in gebreke zoals blijkt uit wat volgt.

2.4.2. Zo blijkt uit de lezing van het administratief dossier ontegensprekelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn studies alvorens als 'stagiair journalist' van start te gaan. Het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen is niet afdoende om de tegenstrijdigheid te herstellen. Ook het louter herhalen van zijn eerdere verklaring voor de vastgestelde discrepantie, namelijk dat het om een misverstand ging omtrent het begrip "literatuur", kan niet overtuigen aangezien uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker heel expliciet en genuanceerd was in zijn verklaringen, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing.

2.4.3. Ook met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherente verklaringen betreffende zijn werk als stagiair journalist beperkt verzoeker zich andermaal tot een loutere bevestiging van één van de twee versies van zijn eerdere verklaringen, wat zoals reeds gesteld niet volstaat om de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing te ontkrachten, en het geven van een toelichting over de functie van stagiair waarvan niet kan worden ingezien op welke wijze dergelijke toelichting de geloofwaardigheid van zijn relaas zou kunnen herstellen.

2.4.4. Wat betreft de datum van publicatie van het spraakmakende krantenartikel over prostitutie, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker, in tegenstelling tot wat wordt geponeerd in het verzoekschrift, tijdens zijn gehoor nooit heeft gesteld dat het artikel op 1 januari werd gepubliceerd. Hij beweerde daarentegen "**Wanneer verscheen het artikel? Januari Wanneer exact? Dat weet ik niet, het was in januari 2010 Hoe komt het dat u de exacte datum niet meer weet? Toen ik het schreef dacht ik niet dat ik problemen zou krijgen, het was een normaal artikel zoals alle anderen, daarvoor schreef ik nooit dergelijke artikels, enkel over sport, ik dacht niet dat het zo belangrijk zou zijn, ik schreef nooit eerder over sociale problemen maar de eigenaar van krant wist dat ik in die toeristische dorp woonde vroeg hij me een artikel hierover te schrijven**" (administratief dossier, stuk 4, p. 9). In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat hij zich de precieze datum van publicatie niet zou herinneren van een artikel van zijn hand dat hem ertoe zou hebben genoopt zijn land van herkomst te ontvluchten. De uitleg dat hij op het moment van het schrijven van dit artikel niet wist dat hij hierdoor problemen zou ondervinden, welke in het verzoekschrift andermaal wordt herhaald, doet geen afbreuk aan deze overweging en kan overigens bezwaarlijk ernstig worden genomen, temeer uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voorheen enkel artikels over sport had geschreven zodat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat de opdracht om een dergelijk sociaal bewogen artikel te schrijven een mijlpaal was in zijn journalistieke loopbaan en het artikel blijkens zijn verklaringen daarenboven zijn rechtstreekse vluchtaanleiding uitmaakte.

2.4.5. Waar in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat verzoeker verklaarde zich voor het schrijven van het artikel te hebben gebaseerd op getuigenissen van wijkbewoners die duidelijk te verstaan hadden gegeven het er niet mee eens te zijn dat de hotels minderjarigen toelieten en deze getuigenissen werden weergegeven in het artikel, terwijl dit uit de vertaling van het door hem neergelegde artikel helemaal niet blijkt, beperkt verzoeker zich in voorliggend verzoekschrift tot de

stelling dat hij het “over buurtbewoners dichtbij het hotel” had en hij niet inziet hoe deze verklaringen in strijd zouden zijn met de inhoud van het artikel. De Raad benadrukt te dezen dat de in de bestreden beslissing aangehaalde discrepantie niet berust op het feit of het “wijkbewoners” betrof dan wel “buurtbewoners dichtbij het hotel” maar wel op het gegeven dat verzoeker beweert in zijn artikel expliciet melding te hebben gemaakt van de getuigenissen terwijl dit in realiteit niet het geval blijkt te zijn.

2.4.6. Voorts doet verzoekers betoog in het verzoekschrift waarom het voor hem onmogelijk is om een origineel van het kwestieuze krantenartikel te bekomen niets af aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat kopieën geen waarborg bieden inzake authenticiteit. De Raad benadrukt in dit verband dat gekopieerde documenten met het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn zodat hieraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Overigens hebben documenten slechts een louter ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen.

Dit klemt des te meer nu de Raad vaststelt dat, in de mate enig geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel als journalist en als auteur van het artikel van 2 januari 2010 in de krant El Balagh, uit de vertaling van het artikel blijkt dat daarin wordt vermeld dat de nationale gendarmes van de gemeente een keten van prostitutie hebben opgespoord en dat de gendarmes 's avonds laat het hotel konden omsingelen en de mensen aanhouden. Niet alleen klopt de inhoud van dit artikel niet in het minst met verzoekers voorgehouden relaas (gehoor p. 3: “(...) *ik had artikel geschreven dat het hotel minderjarige meisjes laat prostitueren en dat de autoriteiten niets doet, dat de politie met hen meewerkt*”), hetgeen de geloofwaardigheid verder ondermijnt, bovendien blijkt uit dit artikel dat de nationale gendarmes in deze zaak zijn tussengekomen en de betrokken personen hebben aangehouden. In dit artikel wordt enkel verslag uitgebracht van de handelingen van de nationale gendarmes, niets meer en niets minder, zodat het ongeloofwaardig is dat de portiers van de hotels verzoeker zouden hebben lastiggevallen, laat staan dat verzoeker, gelet op de betrokkenheid van de nationale gendarmes geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van Algerijnse autoriteiten, indien het hele relaas op enige waarheid zou berusten. Dat de politie door één van de hoteleigenaars zou zijn omgekocht om geen gevolg te geven aan verzoekers klacht en dat ook de commissaris bij het centrale commissariaat te Dran geen gevolg zou hebben gegeven aan zijn klacht omdat hij bevriend was met de eigenaar van het cabaret, zijn blote beweringen die, gelet op de betrokkenheid van de nationale gendarmes, de Raad niet kunnen overtuigen. Derhalve toont verzoeker, in de mate enig geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag, ook geen schending aan van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Immers, om als vluchteling te worden erkend is onder meer vereist dat men de bescherming van het land van herkomst niet kan of wil inroepen, wat in casu niet het geval is.

2.5. De motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten wordt in het verzoekschrift niet betwist zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking als bewijs van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om

het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Voor het overige wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat uit een analyse van de situatie in Algerije blijkt dat er tegenwoordig in de grote stadscentra (Oran, Algiers) van Algerije geen reëel risico bestaat op ernstige schendingen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet omdat uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de situatie, die momenteel genormaliseerd is in alle grote stadscentra, er niet van dien aard is dat burgers het voorwerp vormen van ernstige bedreigingen van hun leven of van hun persoon wegens blind geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict, informatie welke in het verzoekschrift overigens op generlei wijze wordt betwist.

Dienvolgens kan de Raad slechts vaststellen dat het tweede middel feitelijke grondslag mist.

2.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS